

Každý den...

Každý se mě stále ptá, co pořád dělám, takže vám zkusím takový svůj běžný den/týden popsat, přestože na něm vlastně nic zajímavého není:-D Ráno v sedm vstanu, medituju a na osmou jdu do školy. Do devíti učím Hectora, což je asi 24letý týpek, který sice dokáže mluvit anglicky, ale gramatiku neumí ani základní. A vzhledem k tomu, že máme každý den jen hodinu, tak do něj většinou hustím právě nějakou tu gramatiku, protože na ostatní není moc čas. Pak mám do desíti volno, ale většinou s Hectorem přetáhnu, dám si snídani, zapíšu si formality ve škole a hodina je pryč. Od desíti do dvanácti učím Hi-Lim, což je devatenáctiletá Guatemalanka s čínskými předky. Je super. Anglicky umí hodně dobře, takže se většinou snažím najít něco zajímavého, co se sama před tím musím naučit, aby se nenudila. Eva učí její starší ségru, která anglicky neumí skoro vůbec, ale je také hrozně fajn. Pořád nám nosí nějaké sušenky, banány a podobně a říkají, že jsme jejich nejoblíbenější učitelky, což vždycky nejvíc potěší. Od dvanácti do dvou mám zase volno. Většinou jdu na trh, pak domů si uvařit oběd a ve zbylém čase se rychle snažím dát dohromady úkol na španělštinu.

Odpoledne mám do čtyř španělštinu s mojí učitelkou Mary. Mary je super. Bude jí něco přes třicet, je hrozně malinká a pořád se směje. Nutno dodat, že většinu času se směje mně. Se španělštinou se nepará a hustí do mě jednu věc za druhou, takže teď jsem ve stadiu, kdy nedokážu mluvit skoro vůbec, protože mám v hlavě obrovský guláš a pořád přemýšlím, jaký čas použít (teď jsem se jich naučila kolem dvanácti), jak co vyskloňovat a tak dále. Tuhle jsem měla sraz s Pablem a ten se mi celou dobu smál, co se stalo s mojí španělštinou, že ze sebe nejsem schopná vymáčkout kloudnou větu, když před čtrnácti dny jsme se spolu normálně bavili.

Mno a od čtyř mám volno, ale ten čas vždycky nějak zmizí. Většinou to zahrnuje další návštěvu trhu a vaření si večeře. Pak pár hodin strávím přípravou hodin angličtiny na další den. Většinou se chci připravit i na hodiny španělštiny, ale to nějak nestíhám. Také jsem se přihlásila přes internet na kurz seberozvoje, tak tím většinou zabiji další čas. Snažím se cvičit každý den jógu, ale ne vždy to vyjde. Kousek od nás je dům jógy, kde jsem si zaplatila celý měsíc za 360Kč s tím, že tam můžu chodit každý den, když chci. Jedna lekce začíná ještě před šestou ráno, tam jsme nikdy nebyla a pak je od sedmi večer. Zjistila jsem, že mi asi přeci jen zůstaly v krvi nějaké pozůstatky gymnastiky, protože mi jóga docela jde. Spoustu pozic, kam se ostatní nemohou dostat po několika letech cvičení, mi nedělají žádný problém, ale zase na druhou stranu je také spousta pozic úplně jednoduchých, které dělají problém mně. Každopádně mě to celkem baví a je to dobré protažení.

Krom toho v pondělí odpoledne je vždy lekce salsy organizovaná školou, takže zadarmo. Ze začátku jsem tancovala s jedním Australanem, což nebylo špatné, protože on chodil na privátní hodiny každý den už asi třetí týden, takže mě měl co učit. I když tancovat s někým z Jižní Ameriky a nebo odjinud je obrovský rozdíl. Je hrozně poznat, jestli to ten člověk má v krvi a prostě tě přirozeně vede, a nebo jestli počítá každý krok. Každopádně i tak je to sranda. Ve středu večer jsou potom salsa nights, kde jsem také párkrát byla, ale poslední dobou na to nějak nemám sílu, protože se to tam začíná validňovat nejdřív po desáté a také ne vždy hrají salsu. Když mi zbyde nějaký večer čas, tak jdu žonglovat s Pablem nebo Miltonem, ale i to v poslední době zanedbávám. Mimo jiné naše škola pořádá každé odpoledne nějakou aktivitu. V pondělí je to ta salsa, ve středu je to většinou hodina vaření, tam také chodím ráda. Vede je Kristian, což je můj nejoblíbenější šéf ze všech asi pěti, které tady mám. Dělalí jsme třeba empanady, ale guatemalské, pupusy (ty moje oblíbené placky) a nebo

rellenitos (těsto z uvařených platanů plněné fazolemi s cukrem a na závěr osmažené jako kapsa). Zbylé dny je většinou nějaký výlet, na který se sem tam také přidám.

Nejlepší jsou pátky, jelikož máme u nás doma vždy pot-luck, to znamená, že každý něco uvaří a pak společně obědváme a většinou se hrozně přejíme. No a to samé máme večer ve škole. I když ve škole se to střídá. Jeden týden je pot-luck a další týden uvaří jedna z maminek někoho z učitelů večeri pro všechny.

Obecně Guatemala má takové dvě zvláštnosti. Zaprvé tady hrozně rychle utíká čas a tak se většinou ráno probudíte a už je večer a nic jste nestihli. Druhou zvláštností je, že cokoliv tady uvaříte, tak to chutná dobře. Už jsme se s Evou tolikrát pustily do tak divných kombinací, že kdybych to sama nejedla, tak bych nikomu nevěřila, že to může chutnat dobře. Bohužel už si nepamatuji, co vše jsme smíchaly, ale většinou to bylo takové to, co dům dal....rýže, smažené platany, fazole, koriandr, avokádo, arašidy....no už teď to nezní moc dobře.

Pro ovoce a zeleninu chodím na trh. Nejhorší je, že člověk nemá tušení, kolik co stojí a tak záleží na prodáváči, jestli vám napálí cenu pro cizince. I když někteří prodáváči jsou poctiví a prodají vám vše za normální cenu. Moje nejoblíbenější je taková stará paní s avokády. Sice nemá nejlepší avokáda, ale je hrozně milá, prodává jedno za 3Kč a vždy, když si koupím třeba čtyři, tak mi tam ještě přihodí dvě zadarmo a nikdy si ode mě nechce vzít žádné peníze navíc. Hned vedle trhu jsou stánky s pouličním jídlem a také taková jakoby stodola, kde je několik babiček, co tam vaří a prodávají jídlo. Tam chodím docela ráda, protože je to levné, velké a ještě tam vždy sedí nějaké starší pani, které si hrozně chtějí povídat, což je většinou sranda.

Jo a kousek od téhle stodoly je kantýna, kde mají asi tři typická jídla, také levné a plné místních lidí. Občas tam s Evou zajdu na enchiladas nebo chile rellenos, což jsou osmažené papriky plněné masovou směsí. To je vlastně asi jediné masové jídlo, co jsem tady měla. Což mi připomíná další zvláštnost Guatemaly. Nikdo tady po vás nikdy nechce nic zaplatit. Dovysvětlím, aby to nebylo špatně pochopeno. Když jdete do restaurace, tak se najíte a pak marně čekáte, že třeba přijde obsluha a bude po vás chtít něco zaplatit. To ne. Klidně by vás tam nechali bez ničeho sedět několik hodin. Stejně tak v tom domě, kde bydlíme. Kdybychom se nepřipomněli, že chceme platit, tak tam bydlíme několik týdnů bez placení. Nejabsurdnější je to ale ve škole. Jelikož Eva má víc hodin španělštiny než angličtiny, musí za ně platit. Už od prvního dne se ptá, kolik má zaplatit a chodí se ptát pravidelně víceméně každý den už měsíc a pořád ji to nikdo nebyl schopný říct.

Placení se sice člověk musí dožadovat, ale i tak jsou peníze potřeba. Naneštěstí s bankami to nikdy není jednoduché. Začalo to Evou, které hned po příjezdu nešlo vybrat. Po pár telefonátech se jí to nakonec povedlo zprovoznit, ale v tu chvíli přestal účet fungovat mě. Přišel mi email, že se na mém účtu objevily podezřelé výběry z Guatemaly, a tak ho zablokovali, a že jestli jsem to já, mám jim zavolat a oni to odblokují. Na jednu stranu mě těší, že mi to hlídají, na druhou stranu minuta volání mě stojí 66Kč. Takže děkuji mami, že jsi mi svým zásahem a hereckým nadáním tolik ušetřila. No a když už tedy konečně fungoval účet mně i Evě, přestal fungovat Maaice.